

Herman J Berge
665, rue de Neudorf
L-2220 Luxembourg
Luxembourg

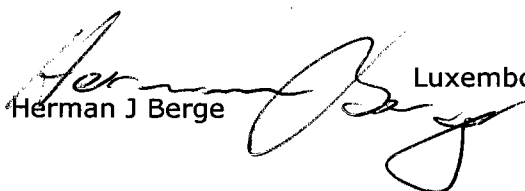
Phone : +352 43 12 65
Fax : +352 26 43 12 11

Oslo tingrett
Postboks 8003 Dep
0030 Oslo

Luxembourg 29. februar 2008

Att : Sorenskriver Geir Engebretsen
Re : Oppfriskning
Case # : 07-070348TVI-OTIR/05
Your reference :
Our reference :
Posting by : Faks og post
Your fax # : 0047 22 03 53 53
Numbers of pages : 19
Attachment : Begjæring om oppfriskning
Copy :
Priority :

Vedlagt begjæring om oppfriskning av uteblivelsesdom.

 Luxembourg 29. februar 2008
Herman J Berge

Oslo tingrett
Postboks 8023 Dep
0030 Oslo
Norway

B E G J Æ R I N G O M O P P F R I S K N I N G

Til

Oslo tingrett

Saksnummer : 07-070348TVI-OTIR/05

Saksøker nr. 1 : Herman J Berge
665, rue de Neudorf
L-2220 Luxembourg
Luxembourg

Saksøker nr. 2 : Einar Riis' dødsbo v/testamentets eksekutor Herman J Berge
665, rue de Neudorf
L-2220 Luxembourg
Luxembourg

Saksøkte nr. 1 : Amelia Riis
Michelets vei 23 A
N-1366 Lysaker
Norway

Saksøkte nr. 2 : Kenneth Patrizio Riis
Via Ponte Pietra 9
It-37121 Verona
Italy

Saksøkte nr. 3 : Benedicte Riis Duryea (aka Riis, aka Duryea)
11 Whiting Court, Moraga
94556 CA
USA

Saksøkte nr. 4 : Ole Kristian Aabø-Evensen
Postboks 1789 Vika,
N-0122 Oslo
Norway

Saken gjelder : **OPPFRIKNING** av uteblivelsesdom angivelig avsagt 13. desember 2007

1. Innledning

13. desember 2007 (Lucifer) avsa angivelig Oslo tingrett uteblivelsesdom med følgende slutning:

1. Herman J. Berge dømmes til å betale til dødsboet etter Einar Riis et beløp oppad begrenset til NOK 5 200 000,- - kronerfemmillionertohundretusen - med tillegg av den til enhver tid gjeldende forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven av NOK 200 030 - kronertohundreogtrettitusen - fra 10. juni 2003, av NOK 4 000 000,- - kronerfiremillioner - fra 7. juli 2003 og av NOK 1 000 000,- - kronerenmillion - fra 19. august 2003 og frem til betaling skjer.

2. Herman J. Berge dømmes til å betale til dødsboet etter Einar Riis et beløp oppad begrenset til NOK 192 484 i urettmessig mottatt omkostningsdekning og lån med tillegg av den til enhver tid gjeldende forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven fra 31. desember 2003 og frem til fullt oppgjør finner sted.

3. Avtalen datert 28. desember 1998 mellom Einar Riis, Amelia Riis, Benedicte Riis og Herman J. Berge er ugyldig og Herman J. Berge kan ikke bygge noen rettskrav mot Amelia Riis, Einar Riis hans dødsbo og eller Benedicte Riis basert på denne avtalen.

4. Erklæring utstedt fra Amelia Riis til fordel for Herman J. Berge datert 25. august 2006 er ugyldig og Herman J. Berge kan ikke bygge noe rettskrav mot Amelia Riis som følge av denne erklæringen.

5. Erklæring utstedt fra Amelia Riis til fordel for Herman J. Berge datert 2. september 2006 er ugyldig og Herman J. Berge kan ikke bygge noe rettskrav mot Amelia Riis som følge av denne erklæringen.

6. Herman J. Berge dømmes til å erstatte Amelia Riis, Kenneth Riis og Benedicte Riis sakens omkostninger med kroner 200 000,- - kronertohundretusen - inkl. mva innen 2 - to - uker fra dommens forkynnelse. Det påløper den til enhver tid gjeldende forsinkelsesrente fra forfall og til betaling skjer.

* * *

Uteblivelsesdommen er ikke lovlig forkynt. Det er blitt avsagt en rekke kjennelser i perioden 7. desember 2007 til 20. januar 2008 som heller ikke er blitt lovlig forkynt. Det eksisterer også minst ett pålegg om tilsvar som ikke engang er forsøkt sendt pr post, men som skulle ha vært forkynt. Alle avgjørelser er blitt holdt hemmelig for meg inntil jeg klaget forholdet til Tilsynsutvalget for dommere. Dokumenter og ikke-manipulerte dokumentlister holdes hemmelig.

Det begjæres herved oppfriskning over uteblivelsesdommen, jf tvml §346, første ledd.

2. OPPFRISKNING – sakskostnader

Uteblivelsesdommen er avsagt med urette. Sakskostnader skal således ikke utredes av meg, jf tvml §346, tredje ledd, siste pkt.

Jeg er av tingrettsdommer Ina Elisabeth Strømstads handlinger satt ut av stand til å redegjøre for saken slik at "...der straks kan skrides til hovedforhandling", jf tvml §346, annet ledd, dette idet det bl.a. eksisterer flere stevninger, samt at pålegg om tilsvar ikke er sendt ut fra tingretten. Dette kommer jeg tilbake til nedenfor. Norge har for øvrig ikke domsmyndighet i saken, hvor det med nødvendighet ikke skal hovedforhandles i saken. Dette kommer jeg også tilbake til nedenfor.

2.1 VERNETING – absolutt prosessforutsetning

Det er et ubestridt og samtidig godt dokumentert faktum at jeg bor i Luxembourg, og at vi flyttet hit den 16. november 2006, flere måneder før forliksklagen ble signert og sendt til Oslo forliksråd, angivelig den 20. februar 2007. Det korrekte tidspunkt for forliksrådets mottak av forliksklagen er omkring 12. mars 2007. Forliksklagen er stemplet innkommet av forliksrådet 20. februar 2007, på et tidspunkt som til og med advokat Aabø-Evensen den 11. desember 2007 mener er for tidlig, i og med at han anfører å ha sendt denne i posten på denne dag. Stemplingen – hvor det ikke er påført annet enn dato – er således uomtvistelig antedatert, hvor en eller flere ansatte i politihuset/forliksrådet derved har forfalsket stempelet på forliksklagens første side.

Oslo forliksråd tok overhodet ikke stilling til vernetinget da de behandlet forliksklagen omkring den 12. mars 2007. Oslo forliksråd brøt altså med plikten til å undersøke prosessforutsetningene; her de absolutte prosessforutsetningene.

Oslo tingrett har i herværende uteblivelsesdom for øvrig bekreftet at jeg ikke hadde *hjemting* i Oslo på tidspunktet for forliksklagen. Forliksklagen skulle således ha vært avvist som direkte følge av manglende verneting. Jf konsekvensen av at en absolutt prosessforutsetning ikke er tilstede, jf tvml §301, første ledd.

I stevning for Oslo tingrett ble det som eneste anførsel omkring vernetinget anført at jeg hadde hjemting i Oslo, jf tvml §17. Oslo forliksråd var forut for beslutningen om å henvise saken, kjent med at jeg ikke hadde verneting i Norge, og at det derved ikke var anledning til å fremme saken.

I et samspill mellom advokat Ole Kristian Aabø-Evensen og Britt Inger Haugnes Andreassen (forliksrådets formann) ble saken likevel fremmet.

Det er ikke anledning til å reparere denne feilen ved de absolutte prosessforutsetninger omkring ett år senere, av Oslo tingrett, ved å dikte opp andre verneting som ikke er nevnt verken i forliksklagen eller i stevningen. Dersom ikke saksøker har fremmet påstander (rettsfaktum) omkring dette konkrete prosessuelle hinder, har ikke dommeren anledning til å "hjelpe" ham med nytt passende rettsfaktum, eksempelvis ved å foreslå kontraktsverneting, erstatningsverneting, forretningsverneting m.v.

Det følger av tvml §86 at domstolen ikke kan bygge på *annet* retts- og bevisfaktum enn det saksøker har påberopt. Dette gjelder også mht prosessuelle avgjørelser, så som spørsmålet om avvisning som følge av galt verneting.

Om dette sier Alten:¹

"Hovedregelen i Iste led om tilveiebringelsen av det faktiske grundlag for avgjørelsen gir uttrykk for **forhandlingsgrundsætningen...**" s. 77.

"Har parterne **fri raadighet** over et forhold, skal **retten ikke søke at inndra nye søksmaalsgrunde eller indsigelser...**" s. 77.

"Retten kan saaledes ikke gjøre gjældende et helt nyt grundlag for saksøkerens krav." s. 77 flg.

Om dommerens plikter i denne forbindelse forteller Alten:

"Rettens medvirkningspligt er ikke av den art, at parterne kan forlange, at domstolen anvender sin myndighet og, hvis dette ikke er skedd, kan anvende rettsmidler, men alene en embedspligt paa samme maate som pligten til at

¹ Loven om Rettergangsmaaten For Tvistemaal – med kommentarer – E. Alten, Kristiania 1924.

paadømme en sak etter lov og rett; forsømmelse kan derfor alene medføre strafansvar etter domstolsl. § 200 (kom. Utk. S. 81).² S. 78.

I annen utgave utvikler Alten³ sitt syn:

"Etter **forhandlingsgrunnsetningen**, som er uttrykt i paragrafens Iste ledd, påhviler det i regelen partene å tilveiebringe **det konkrete faktiske grunnlag** ikke bare for dommen, men også for avgjørelsen av prosessuelle påstander eller begjæringer." s. 121.

"Har partene **fri rådighet** over tvistgjenstanden, skal **retten ikke søke å dra inn nye søksmålsgrunner eller innsigelser**...retten kan således ikke gjøre gjeldende et nytt grunnlag for saksøkerens krav." s. 121 flg.

"Med hensyn til **prosessuelle** avgjørelser må der på tilsvarende måte sondres etter som partene har fri rådighet over det prosessuelle forhold eller ikke. Saksøkeren eller den som anvender et rettsmiddel eller fremsetter en prosessuell begjæring, må anføre og i tilfelle bevise de faktiske forutsetninger for fremme av saken eller det begjærte rettergangsskritt..." s. 122.

Om forsømmelser mht det som her er sagt, slår Alten fast:

"Rettens medvirkningsplikt er ikke av den art at partene kan forlange at domstolen anvender sin myndighet og, hvis dette ikke er skjedd, kan anvende rettsmidler, men bare en embetsplikt på samme måte som plikten til å pådømme en sak etter lov og rett. Forsømmelse kan derfor bare medføre straffansvar etter domstolsl. § 200 (kom. utk. S. 8)." s. 122 flg.

Alten videreutvikler sitt synspunkt i tredje utgave:⁴

"Etter *forhandlingsgrunnsetningen*, som er uttrykt i paragrafens Iste ledd, påhviler det i regelen partene å tilveiebringe det *konkrete faktiske grunnlag* ikke bare for dommen, men også for avgjørelsen av prosessuelle påstander eller begjæringer." s. 114.

"Har partene *fri rådighet* over tvistgjenstanden, kan retten ikke dra inn søksmålsgrunner, innsigelser eller ankegrunner...Retten kan således ikke på egen hånd gjøre gjeldende et nytt grunnlag for saksøkerens krav." s. 114.

"Med hensyn til *prosessuelle* avgjørelser må det på tilsvarende måte sondres etter som partene har fri rådighet over det prosessuelle forhold eller ikke. Saksøkeren eller den som anvender et rettsmiddel eller fremsetter en prosessuell begjæring, må anføre og i tilfelle bevise de faktiske forutsetninger for fremme av saken eller det begjærte rettergangsskritt, og det er overlatt til motparten om han vil fremsette prosessuelle innsigelser når det ikke handles om ufravikelige regler." s. 115.

"Rettens medvirkningsplikt er... ..en embetsplikt på samme måte som plikten til å pådømme en sak etter lov og rett. Forsømmelse kan derfor bare medføre straffansvar etter domstolsl. § 200 (kom. Utk. S. 81)."

Schei⁵ synes langt på vei å følge Altens lære:

² Ingen senere jurister tør å nevne og beskrive embetsansvaret.

³ Tvistemålsloven med kommentar, E. Alten, annen utgave, Oslo 1940.

⁴ Tvistemålsloven med kommentar, E. Alten, tredje utgave, Oslo 1954.

⁵ Tvistemålsloven med kommentarer, Tore Schei, annen utgave, Oslo 1998.

"Har partene fri rådighet over sakens gjenstand, kan retten ikke bygge på andre grunnlag og innsigelser eller ankegrunner enn dem partene har påberopt." s. 372.

Og mht prosessuelle avgjørelser fortsetter han:

"Også ved prosessuelle avgjørelser hvor partene har fri rådighet over det som skal avgjøres, f eks ved avgjørelse av om avvisning skal skje etter en vernetingsregel som er fravikelig, kan retten bare bygge på de anførsler – rettsfakta – partene har påberopt...De aktuelle rettsfakta må være påberopt." s. 373.

Mht embetspliktens utstrekning og konsekvens, tør dog ikke Schei⁶ – i motsetning til Alten – å redegjøre for dette i større utstrekning enn å fortelle leseren/brukeren av loven at en embetsforsømmelse av dette slaget kun medfører saksbehandlingsfeil. Schei unnlater altså å redegjøre for straffansvaret og forholdet til domstoloven §200.

* * *

Verken Oslo forliksråd eller Oslo tingrett har fulgt disse elementære og godt kjente rettergangsreglene, lovbrudd som har ført til en stor belastning og store økonomiske tap for meg, og et ansvar for de skyldige dommerne i medhold av dl §200.

Oslo tingrett er kjent med de nevnte bristende forutsetninger, idet også Oslo tingrett legger til grunn at jeg ikke har og ikke hadde hjemting i Oslo på det tidspunkt da forliksklagen ble innlevert Oslo forliksråd.

Senest ved første gjennomlesing av stevningen ble tingrettsdommer Ina Elisabeth Strømstad kjent med at hun sto overfor et problem mht de absolutte prosessforutsetninger, eksempelvis mht vernetings spørsmålet, hvor det i stevningen nakent står at saksøkte "...har meldt flytting til Luxembourg (skal være Luxembourg)..." hvor Ina Elisabeth Strømstad til og med fikk gjøre seg kjent med min adresse.

Til tross for at hun nå var blitt gjort kjent med at jeg ikke hadde hjemting i Oslo samt at hun hadde lest seg til min nye faste bostedsadresse, og at det i stevningen ikke var påberopt andre alternative hjemting i Oslo eller Norge, fremmet hun saken og søkte å forkynne stevningen i ?, nettopp, i Oslo. Heller ikke Ina Elisabeth Strømstad brydde seg med å utføre den dommerhandling hun er forpliktet til etter dl §236 og ikke minst etter Dommerforsikringen og tvml §191.

For ordens skyld gjentar jeg dommerforsikringen her, som også gjelder for dommere i forliksrådet, vedtatt i kgl.res. 13. mai 1927:

"Jeg forsikrer, at jeg som forliksmand samvittighetsfuldt vil opfylde de pligter, som loven paalægger forliksmænd — til at mægle mellem parterne og søke at bringe i stand forlik, saaledes som efter min bedste overbevisning ret eller billighet tilsier – og til som dommer at handle og dømme saaledes, som jeg efter loven og for min samvittighet kan forsvare, og verken av hat eller venskap, verken for gunst eller gave eller av anden aarsak vike fra ret og retfærdighet."

Ikke mindre enn fire ganger (16. mai, 26. juni, 29. juni, og 12. juli – alle 2007) forsøkte Ina Elisabeth Strømstad å forkynne stevningen i Oslo. Ja, selv etter at hun av Hovedstevnevitnet hadde blitt gjort oppmerksom på det samme som hun for lengst hadde lest av stevningen; at jeg ikke bodde i Norge og at jeg hadde kjent adresse i Luxembourg, fortsatte hun med sine forsøk på å forkynne stevningen for meg i Oslo.

⁶ Schei s. 378.

Selv om hun gjennom opplysninger fra Hovedstevnevitnet, Justis- og politidepartementet og ikke minst gjennom stevningen må ha vært overbevist om at jeg ikke bodde i Norge, forsøkte hun til og med å få forkynt stevningen i Luxembourg, gjeldende for min for lengst fraflyttede adresse i Oslo.

Hva gjelder saken for Oslo forliksråd, var saksøkerne og deres advokat, Ole Kristian Aabø-Evensen, på det rene med at jeg ikke bodde i Norge. Om de unnlot å fortelle dette til Forliksrådet, eller om de i samarbeid med Forliksrådet bestemte seg for ikke å bry seg om denne absolutte prosessforutsetning, er for så vidt likegyldig. Objektivt sett var forliksrådet nemlig kjent med at jeg hadde flyttet. Det foreligger ingen påstander fra saksøkerne om andre valgfrie verneting, hvorpå saken skulle ha vært avvist.

Henvisningen til tingretten i medhold av tvml §294, nr 4, er uansett ikke lovmessig i og med at det ikke har vært foretatt megling. §294 forutsetter nemlig at det *har vært* foretatt lovmessig megling, som har strandet, og at saksøkte eksempelvis uteblir fra den påfølgende hovedforhandling.

Det går for øvrig klart frem av §285, annet ledd, at saken ikke kan overføres til domsbehandling dersom megling ikke har vært prøvd. En uteblivelse fra megling har for øvrig den logiske følge at megling ikke har vært prøvd.

Dersom en saksøkt, som i herværende sak, uteblir fra selve forliksmeklingen, finnes det således ingen hjemmel for å gå over til hovedforhandling. I stedet skal saken – bare dersom det er foretatt lovlig forkynning av innkallelsen – enten utsettes eller henvises til retten, men da altså med hjemmel i tvml §280, annet ledd, og ikke §294, nr 4.

Dersom det ikke har vært foretatt lovlig innkallelse (forkynning), skal forliksrådet av eget tiltak avvise saken ved kjennelse, jf Altan (annen utgave 1940) s. 284.

Verken forliksklagen, innkalling til megling eller henvisning til retten er forkynt for meg. I og med at både dommerne så vel som advokat Ole Kristian Aabø-Evensen kjenner loven synes handlingen (hemmeligholdet av forliksklagen og unnlattelsen av å forkynne klagen, innkalling og henvisning) å være forsettlige. Henvisningen fra Oslo forliksråd er på dette grunnlag åpenbart en nullitet.

Det er for øvrig verdt å merke seg at Oslo forliksråd – som har tusenvis av saker på vent foran herværende sak – brukte to arbeidsdager på å lese en stevning på nær 200 sider, for så den 15. mars 2007 å sende ut innkalling til forliksmegling. Saken fikk altså førsteprioritet hos politiet/forliksrådet, og gikk foran tusenvis av saker som hadde ventet i flere måneder på behandling.

Saksøker – og spesielt deres advokat, Ole Kristian Aabø-Evensen – har krevd å få ugyldiggjort en rekke avtaler begrunnet i det aller vageste og mest vilkårløst helgarderte underlag en kan forestille seg. Forliksklagen er utvilsomt svak – både juridisk så vel som faktisk – inneholdende udokumenterte påstandene (til tross for den tilsynelatende omfangsrike bilagsmassen som i seg selv kun dokumenterer et gyldig avtaleforhold mellom Riis og meg, ikke det motsatte) som alene synes bygget på hypoteser med rot i saksøkers advokats sykelige hat-forhold til meg og Einar Riis. Av denne grunn fordres det en dypere innsikt i Riis-saken for i det hele tatt å kunne forstå konturene av hva Aabø-Evensen egentlig mener, om man nå noen gang vil kunne komme til bunns i hans problemer. At Forliksrådet har forstått hva saken dreier seg om (spesielt hensett til at forliksklagen for det meste er sterkt selvmotsigende), og at forliksrådet har undersøkt klagen og kontrollert alle prosessforutsetninger, på to dager, står åpenbart ikke til troende.

Forliksrådets prioritering av denne saken foran tusenvis av andre saker som har ventet, forliksrådets hurtigtogssaksbehandling på to dager, forliksrådets uvilje til å kontrollere

prosessforutsetningene m.v. sett i lys av forlikr dsmedlemmenes dommerforsikring, bekrefter at disse dommerne er korrumpert av Aabø-Evensen m.fl. og har krenket en rekke straffebestemmelser.

* * *

3. VIDERE OM OSLO TINGRETTS SAKSBEHANDLING

Stevningen kom angivelig inn til tingretten den 4. mai 2007. Etter kun fem arbeidsdager fremmer Ina Elisabeth Strømstad saken, hvor hun sender ut stevning med pålegg om tilsvar. Stevningen forsøkes som nevnt forkynt på et sted i Oslo hvor Strømstad er overbevist om at det bor andre mennesker.

I perioden 7. til 15. mai 2007 leser Ina Elisabeth Strømstad hele stevningen på n r 200 sider. Hun kontrollerer ikke – til tross for oppfordring gjennom lov og forsikring – hvorvidt det er foretatt lovlig megling, og heller ikke om henvisningen er lovmessig. Videre kontrollerer hun ikke hvorvidt de absolutte prosessforutsetningene er til stede, så som reglene om verneting.

Ina Elisabeth Strømstad gjør ikke annet – da hun f r stevningen – en   forte seg å sende ut stevningen. I så måte har hun åpenbart handlet i strid med Dommerforsikringen, tvml  191, tvml  275, strl  110, m.fl.

Det første en dommer skal foreta seg når han/hun får inn en stevning, er å foreta en prøvelse etter tvml  275. Dersom det ikke er foretatt nødvendig og lovlig megling, er det ingen grunn for å undersøke hvorvidt stevningen er lovlig, jf tvml  301, annet ledd. Se Skeie s. 441.⁷

Allerede her skulle stevningen ha vært avvist, idet henvisningen fra Oslo forlikr d er uhjemlet. Se om dette ovenfor.

I uteblivelsesdommen legger Ina Elisabeth Strømstad til grunn at jeg ikke har hjemting i Norge. Likevel – og til tross for dette – forsøker hun gjentatte ganger å forkynne stevningen i Oslo. Det er som om man ikke kan bli tjukkere i hue.

I og med at det i stevningen ikke var påstått andre verneting enn hjemtinget, var Ina Elisabeth Strømstad oppfordret til å forklare for saksøkers advokat, Ole Kristian Aabø-Evensen, at stevningen måtte bli å avvise også av denne grunn idet Oslo tingrett ikke har domsmyndighet i saken. Hun lot være.

3.1 Brev av 24. august 2007 til Aabø-Evensen

Først etter å ha forsøkt å forkynne stevningen tre – fire ganger i Oslo, forsøker hun seg på en ny manøver. 24. august 2007 skriver hun til Aabø-Evensen og forteller ham at hun ikke har fått til å forkynne stevningen i Norge. Videre forteller hun Aabø-Evensen at noen opplysninger:

“...tilsier at Berge har flyttet til utlandet.”

Merkelig nok forteller hun ikke til Aabø-Evensen hvor hun har funnet ut at jeg har flyttet hen.

Det som er påfallende sykt ved denne fremstillingen fra Strømstad er at hun senest den 16. mai 2007 var blitt gjort kjent med min eksakte adresse i Luxembourg, og at jeg hadde flyttet dit for godt. Etter dette tidspunkt har ikke en dommer noen hjemmel for å pese på med forkynninger på en adresse hvor det åpenbart bor helt andre mennesker, måned etter måned. Fremstillingen i brev av 24. august 2007 til Aabø-Evensen er alene

⁷ Jon Skeie, Den Norske Civilproces, andet bind, Oslo 1931.

forfattet i den hensikt å villedde senere lesere av saken. Vi står her overfor en åpenbar straffbar handling.

I dette samme brevet bekrefter tingrettsdommer Ina Elisabeth Strømstad at hun har forsøkt å forkynne stevningen i Oslo omkring fire ganger, vel vitende om at det forelå et åpenbart vernetingsproblem, som hun før den 16. mai 2007 var forpliktet ved lov å få avklart før stevning ble forkynt. Dette problemet bekrefter hun den 24. august 2007 at hun har forstått kan være et problem, hvorpå hun utber seg en uttalelse fra Aabø-Evensen omkring dette spørsmålet.

3.2 Brev av 6. september 2007 til Berge

I brev av 6. september 2007 til meg, oversender Ina Elisabeth Strømstad meg Aabø-Evensens svar på hennes brev av 24. august 2007. I dette svaret – hvor Aabø-Evensen tilkjennegir at han er på ukjent juridisk grunn – utvider Aabø-Evensen sine påstander med nær sagt alle de verneting tvistemålsloven har å tilby, foruten ett; kontraktsvernetinget.

Jeg har gjennom hele denne saken hevdet at Ina Elisabeth Strømstad enten må være sterkt tilbakestående eller korrumpert for å handle slik hun gjør.

I sitt brev til meg av 6. september 2007 ber hun meg om å gi en uttalelse omkring hvorvidt Oslo tingrett er korrekt verneting, basert på Aabø-Evensens nye helgardering.

Det som bør overraske en ærlig og redelig dommer, er tingrettsdommer Ina Elisabeth Strømstads påfølgende setning:

“ I den forbindelse nevnes at retten vurderer vernetinget også etter tvistemålsloven § 25. ”

Jeg nevner igjen at Aabø-Evensen ikke med ett ord har lagt ned kontraktsverneting som ny anførsel (nytt bevisfakta) verken før eller i dette skriv til tingretten. Strømstad er åpenbart vant med å få viljen sin når noen betaler henne godt nok, og fortsetter da i samme stil, nå som dommer.

Som man kan lese av det som er gjengitt fra Alten og Schei ovenfor, har ikke dommeren anledning til å trekke inn nye anførsler på vegne av saksøker. I så fall handler dommeren straffbetingende, og kan ilegges straff i medhold av bl.a. dl §200. Strømstad har åpenbart gjort dette, og hun gjør det forsettlig, i og med at hun er dommer og derved er kjent med de mest elementære regler for hvordan en prosess skal handles og utvikles. Hun skal selvsagt også straffes for krenkelse av strl §110 etter denne handlingen.

Jeg nevner kort at kontraktsvernetinget etter tvml §25 viker for Luganokonvensjonens protokoll 1, artikkel 1, som eksplisitt og i utvetydige ordelag redegjør for den rettslige situasjonen for søksmål forankret i kontraktsvernetinget. Et slikt søksmål skal avvises, og dersom jeg ikke møter opp – slik tilfellet var den 11. desember 2007 – skulle tingrettsdommer Ina Elisabeth Strømstad ha erklært seg selv for inkompetent og avvist søksmålet, ex officio.

Av det faktum at Ina Elisabeth Strømstad av eget bryst tilbød Aabø-Evensen et nytt verneting (en ny rettslig anførsel, altså nytt rettsfakta) kan følgende slås fast:

- Enhver dommer vet at han/hun ikke skal reise rundt og tilby saksøkerne nye anførsler (rettsfakta).
- Strømstad må derfor enten være psykisk alvorlig syk eller tilbakestående, eller hun er korrumpert av Aabø-Evensen og/eller av det skjulte ulovlige H.M.K.

Okkupasjonsberedskap (tidligere Stay Behind) og/eller av kvinnenettverket (Kraby-nettverket).

* * *

Det er ikke tvil om at saken kan utvides med nye påstander, så lenge dette ikke er gjort med overlegg, for å overrumple saksøkte m.v., jf tvml §60, sammenholdt med §62, tredje ledd. En slik utvidelse forutsetter naturligvis at det er parten og ikke dommeren som utvider saken. Dersom dommeren gjør det, skal denne straffes, jf det som er gjengitt overfor fra Alten. Videre er det et krav for å kunne avsi uteblivelsesdom, at disse nye rettsfakta er forkynt på lovlig vis for saksøkte, jf tvml §344, annet ledd.

Selvsagt er ikke disse regler fulgt av Strømstad. Intet er lovlig forkynt, hvor brevet inneholdende disse nye rettsfakta ikke engang er *forsøkt* forkynt. Strømstads handlinger er bevisste, og hun skal straffes for krenkelse av strl §110.

Jeg unnlater ikke å nevne at hennes handlinger – med mindre hun er psykisk syk eller sterkt tilbakestående – har vært planlagt i lang tid; hun vet at handlingene medfører straff, hun er klar over at handlingene er ment å påføre meg og min familie mishandling og tortur, og hun vet at målet er å få tatt meg, knekke meg, slik at Justis- og politidepartementet på den måten kan bli kvitt krav og søksmål som Einar Riis hadde mot departementet og som jeg gjennom avtaler har overtatt store deler av. Endelig er Strømstad også kjent med at et slikt scenario er ønsket av Aabø-Evensen idet dette kan bidra til at Aabø-Evensen kan få åpen vei ned til Monaco for derved å kunne plyndre Einar Riis' dødsbo i fred, en formuesmasse som er verdsatt til omkring kr 30 millioner.

Ingen ærlig og redelig dommer, og spesielt ingen alminnelig fornuftig person, ville i sin villeste fantasi ha handlet slik denne tingrettsdommer Ina Elisabeth Strømstad her har gjort. Bare av den grunn må man stille spørsmålstegn ved hennes helse. Selv om noen skulle mene at hun ikke lider av en alvorlig psykisk lidelse eller er sterkt tilbakestående, vil hennes handlinger objektivt sett likevel bli oppfattet som så sterkt avvikende fra det normale og forventede, at det utvilsomt ikke finnes et normalt menneske som ville ha handlet slik, og da er man tilbake til det punkt hvor det er åpenbart at adekvat myndighet pliktes å foreta tvungen psykiatrisk vurdering av Strømstad, for på den måten å unngå eller i det minste søke å sikre at hun ikke påfører andre ytterligere skade.

* * *

I brevet av 6. september 2007 har Ina Elisabeth Strømstad gitt et saksnummer som referansenummer. Det vil si at hun for lengst har fremmet sak mot meg, som nevnt uten å avklare de absolutte prosessforutsetningene.

I dette brevet har hun gitt meg en frist som beskrives slik:

"De gis frist til bemerkninger til den 21 dagen etter at stevningen med pålegg om tilsvar er forkynt for Dem."

For et normalt menneske er det ikke enkelt å gi en forklaring på hvorfor hun søker å omgå reglene om forkynning ved å sende det som skal forkynnes pr post og samtidig knytte brevet opp til en eller annen senere forkynning av et annet dokument.

Igjen ser vi at Strømstad handler som en – det finnes ikke bedre og mer adekvate uttrykk – idiot.

Dersom en dommer eller en motpart ønsker å forkynne et dokument, så sendes dokumentet til forkynning gjennom de adekvate kanaler som forlanges under de rettslige

forutsetninger som eksisterer, i dette tilfellet i tråd med Forkynningskonvensjonen art. 15, sammenholdt med art. 6 og art. 3. Enkelt og ukomplisert.

Man er ikke i nærheten av å kunne beskrive det som en lovlig forkynning dersom dommeren sender av gårde et brev i vanlig post, og forlanger at dette dokumentet skal være lovlig forkynt som en del av et annet dokument som på et senere tidspunkt er ment å bli forkynt. Her står vi igjen overfor en kronidiots behandling, og en forsettlig og straffbar omgåelse av bestemmelsene om forkynning.

Det skulle være unødvendig å redegjøre for hensynene bak bestemmelsene om forkynning av dokumenter, og jeg lar det derfor ligge inntil neste dommer som ser på saken eventuelt skulle gi sin fulle støtte til slike kriminelle dommerhandlinger.

For å skru opp intensiteten på den bevisste mishandling og tortur av meg og min familie, avslutter Strømstad sitt brev med å true meg til – uten hjemmel – å engasjere advokat i Norge. I trusselen gir hun meg å forstå at hun vil fortsette å forkynne stevningen i Oslo, og at dersom jeg ikke oppnevner en forkynningsfullmektig, så vil hun en siste gang forkynne stevningen i Oslo, og derved være ferdig med saken, jf dl §195, annet ledd.

DI §195 gjelder eksplisitt for forkynnelser som kan foregå etter de nevnte paragrafene 168, 169 og 170, første ledd. DI §195 gjelder således ikke for annen forkynning. Der nest gjelder §195 kun hvor det allerede pågår en sak. Man kan altså ikke starte en sak med å få oppnevnt en forkynningsfullmektig for saksøkte, jf Alten s. 151⁸ slik Ina Elisabet Strømstad likevel søker å oppnå.

Et eksempel: §170, første ledd, regulerer forkynning overfor forretningsdrivende. Annet ledd forteller at forkynning kan foregå på stedet i en periode av maksimalt 6 måneder etter at forretningsadressen sist ble benyttet. Dette stemmer overrens med reglene om forretningsvernetinget i tvml § 27, tredje ledd, som gir saksøker anledning til å benytte forretningsvernetinget i en periode av maksimalt 6 måneder etter at forretningen er nedlagt/flyttet. Etter dette tidspunkt er det ikke anledning til å benytte dette vernetinget. Noe forkynning etter dl §170 er da heller ikke mulig, jf dl §195 "...hvor forkynning kan foregå etter reglene i ...§170 første ledd..." Dette betyr igjen at domstolen – etter at en periode på 6 måneder har passert etter nedleggelse/flytting – ikke kan benytte seg av §195, annet ledd, som gir retten en mulighet til å forkynne dokumenter på vedkommendes siste kjente forretningssted (adresse).

Man kan ikke godt – slik Strømstad gjør – tvinge igjennom et verneting som loven selv ikke tillater, ved i første omgang å hoppe over tvml §27, tredje ledd, og slå dl §195 i bordet og dermed etablere et verneting for deretter å binde saken til vernetinget nevnt i tvml §27. Dette er nettopp hva Strømstad har gjort, jf uteblivelsesdommen s. 4 flg. Hvor hun får alle disse feberfantasiene fra, er ikke godt å vite, og det blir verre utover høsten 2007.

Det er også verdt å nevne at heller ikke dette prosessuelle rettsfakta – påberopelse av dl §195 – har Aabø-Evensen lagt frem (påstått) i saken. Også her står Strømstad som mor av ideen, sterkt i strid med loven, jf tvml §86.

Objektivt sett viser Ina Strømstad gang etter gang at hun ikke har forstått noe av det hun driver med, hvor hun på ingen måte makter å utvikle fornuftige tanker omkring den juss eller det tilsig av informasjon som finnes på hennes bord. Alt det hun tar i resulterer objektivt sett i det rene kaos. Noen eksempler:

- Stevningen sendes ut før hun har kontrollert forliksrådets saksbehandling.

⁸ Domstoloven med kommentar, E. Alten, tredje utgave, Oslo 1961.

- Hun nekter å kontrollere forliksrådets saksbehandling fordi hun tror at så lenge hun selv kan vurdere saken, så har det ingen betydning hvorvidt forliksrådet har handlet feil.
- Stevning sendes ut før hun har vurdert de absolutte prosessforutsetningene.
- Stevning forsøkes forkynt gang på gang i Oslo, til tross for at hun i uteblivelsesdommen slår fast at jeg var flyttet til Luxembourg før forliksklagen var innkommet forliksrådet.
- Brev og prosesskrifter sendes ut før stevning er forkynt.
- Hovedforhandling berammes før stevning er forkynt.

Avslutningsvis under dette punkt er det verdt å merke seg at det er gitt en frist på å besvare dette brevet, satt til 21 dager etter et tidspunkt hvor stevningen måtte bli forkynt. I dokumentlisten, som jeg vil redegjøre for senere, går det derimot eksplisitt frem at det ikke er satt frist i dette dokumentet. Dokumentlisten er – som senere nevnt – derved bekreftet forfalsket, antakelig av Strømstad eller av hennes sjef, Geir Engebretsen.

3.3 Berømmelse av hovedforhandling – innkalling til hovedforhandling av 19. oktober 2007

I brev av 19. oktober 2007 gir Strømstad tilkjenne at hun har bestemt at saken er klar for hovedforhandling. Hun har altså funnet at saken er tilstrekkelig forberedt på et tidspunkt hvor det ikke engang er kommet inn tilsvar, ja, hvor stevningen ikke engang er forsøkt lovlig forkynt for meg.

Strømstad legger derved bevisst til grunn Aabø-Evensens fremstilling, og har således bekreftet at hun har i tankene å dømme til fordel for denne advokaten, på et tidspunkt hvor hun ikke engang har sett noe tilsvar i saken. En kan liksom ikke finne et bedre eksempel på inhabilitet samt skadelig, straffbar og uønsket dommeratferd.

Det er åpenbart ingen tvil om at Strømstad gjennom denne handlingen bekrefter at hun er korrumpert, hvor det kun gjenstår å få avklart hvem som står bak henne, og hva slags godtgjørelse hun har fått for dette oppdraget.

Ingen ærlig og redelig dommer, og spesielt ingen fornuftig person, ville ha fantasert om å bryte med grunnleggende rettsprinsipper slik Strømstad her står i spissen for; eksempelvis den stadige hemmeligholdelse av dokumenter, forfalskning av rettsdokumenter og protokoller, berømming før forkynning av stevning, prosessbedrageri, samt en stadig forkynning i Norge og bruk av min gamle norske adresse vel vitende at jeg ikke bodde i Norge.

Hele det juridiske Norge visste hvor jeg hadde flyttet. Advokat og såkalt dommer Hanna Tenden hadde – som følge av at jeg hadde flyttet – inngått straffbart forbund med Aabø-Evensen og TV2 om å avholde hemmelig rettergang mot meg for deretter å få resultatet – kjennelsen om at Einar Riis var en lett manipulerbar bløt idiot, paranoid og med konspiratorisk lidelse – forkynt i TV2-Nyhetene, hvor det ikke var til å misforstå hvor jeg hadde flyttet hen; med stjernereporter Mats Ektvedt luskende rundt i de Luxembourgske busker på oppdrag for Arbeiderpartiets H.M.K. Okkupasjonsberedskap (tidligere Stay Behind). Hele Norge visste hvor jeg befant meg hen. Likevel fortsatte Strømstad å pepre stevningen mot en adresse i Oslo.

Ingen dommere ville frata en saksøkt retten til å forsvare seg slik Strømstad her står ansvarlig for, om ikke annet så i hvert fall for å unngå å krenke den avlagte

dommerforsikringen, nevnt ovenfor. Men det skal altså bli mye verre enn dette før 2007 er slutt.

Fem dager etter at hun har bestemt seg for at det skulle avholdes hovedforhandling og for tidspunktet for denne – en beslutning hun bevisst holder hemmelig for meg frem til to uker før hovedforhandlingen skal avholdes – lar hun stevningen forkynne for meg gjennom et alminnelig hovedstevnevitne som har fått oppdraget fra ambassaden i Brussel, åpenbart i strid med forkynningskonvensjonens regler som her gjelder, jf forkynningskonvensjonen art. 15, sammenholdt med art. 6 og art. 3.

Brevet av 6. september 2007 ble aldri forsøkt forkynt for meg. Det hun søkte å få avklart med dette brevet, vernetingsspørsmålet, ignorerte hun helt frem til hovedforhandlingen. Absolutte prosessforutsetninger skal avklares før stevning forkynnes. I herværende sak ville det ikke vært noe problem å avklare dette, hvorpå saken skulle ha vært avvist, og eventuelt – dersom Riis ønsket det – reist i Luxembourg. I og med at dette (at jeg ikke bodde i Norge) åpenbart var et problem for Aabø-Evensen, hvor han visste at han bare hadde mulighet for å kjøpe seg dommertjenester i Norge, var det maktpåliggende for ham og justis- og politidepartementet å få saken kjørt i Norge. Strømstad fikk jobben.

Jeg må selvsagt reagere, selv på idiothandlinger som dette brevet av 6. september 2007. Det blir som i det vanlige liv. Selv om man går rundt og tror at alle er snille og slikt, har man en fordømt plikt til å være forberedt på at en eller annen galning vil forsøke å rane en på åpen gate. Du kan ikke da godt la han få ta lommeboken din, dersom du har en mulighet til å forhindre det. Selv om lasaronen ikke har lov til å ta lommeboken, er du likevel forpliktet, om ikke av annen grunn enn for å beskytte deg selv og din familie, til å unngå slike situasjoner. Man reagerer bl.a. med å ikke bevege seg inn i utsatte områder, ikke snakke med feil folk, osv. Dette er da også grunnen til at jeg reagerte på Ina Strømstads forsøk på forkynning.

13. november 2007 skrev et brev til henne og hennes sjef, Geir Engebretsen, til ingen nytte. Hun mente straks at brevet – som også ble sendt per faks, innkommet en dag før den såkalte tilsvarsfristen løp ut – ikke var lovlig innkommet, idet det altså var en faks. Selv har hun pepret meg med fakser og e-mailer, dette til tross for at justis- og politidepartementet overfor Haagkonferansen har fortalt at Norge ikke aksepterer verken faks eller e-mail.

En av Strømstads e-mailer er sågar et dokument med frist, som skulle ha vært forkynt. Hun tillater seg allverdens idiothandlinger, mens hun på den annen side ikke aksepterer noe som helst som kommer herfra.

Avslutningsvis under dette punkt er det verdt å nevne – og dette følger også av lovens regler – at før hovedforhandlingen berammes, skal saksøkte ha fått anledning til å uttale seg om både tid og lengde av hovedforhandlingen, og om deltakelse av meddommere, jf tvml §313, annet ledd. Denne retten har hun bevisst fratatt meg gjennom det enkle men dog så syke grep å beramme saken før stevning er forkynt. Jeg har jo med nødvendighet ikke fått uttale meg om noe som helst.

Hvorfor i all verden avholdt hun ikke likegodt hovedforhandling med en gang? Skrittet er jo ikke langt å ta fra å beramme en sak – som i rettslig forstand ikke er en sak før den er forkynt for saksøkte – til hovedforhandling og la stevningen forkynne senere, til å beramme saken og å avholde hovedforhandling for så å forkynne stevningen, om det i det hele tatt er nødvendig å forkynne stevningen.

Som leseren vil se, så finnes det intet rettferdig med en slik saksbehandling. Dette er ikke saksbehandling, men alene en elendig utgave av inkvisisjons utkrøpne ide.

3.4 Ina Elisabeth Strømstads e-mail av 22. november 2007

Som nevnt er e-mail ikke godkjent korrespondansemetode i forbindelse med rettstvister. Dette er fastslått av justis- og politidepartementet.

Dette bryr ikke Strømstad seg særlig om. Hun sender av gårde e-mailen, og legger ved et brev som hun angivelig har sendt til Aabø-Evensen 22. november 2007. Jeg sier angivelig, for intet av det som blir gjort i saken er mulig å etterprøve. Dokumentlisten, som jeg omsider fikk overlevert per post den 11. desember 2007, samme dag som den såkalte hovedforhandling skulle avholdes, er forfalsket av Strømstad, eller hennes sjef, sorenskriver Geir Engebretsen, hvor en rekke dokumenter er tatt ut av dokumentlisten, som i seg selv er forfalsket eller på annen måte manipulert. Det blir for mye i denne omgang å gå inn på detaljene i de straffbare handlinger omkring dokumentlisten og dokumentene knyttet til denne. Dog kan det i denne omgang slås fast at den er forfalsket.

I dette brevet legger Strømstad til grunn:

- At stevning er forkynt for Berge den 24. oktober 2007 (fem dager etter at hovedforhandling er berammet)
- At tilsvarsfristen for meg løp ut den 14. oktober 2007 (som ser tilforlætelig ut, for da ser det jo ikke så galt ut at hun har berammet saken fem dager senere)
- At hun har mottatt telefaks fra Berge den 13. oktober 2007 (ikke 13. november 2007 som ville vært korrekt angivelse, men som i så fall ville ha forkludret Strømstads manipulasjon av faktum og hennes allerede utsendte beramming).
- At hun vil vurdere hvorvidt mitt faks tilfredsstillt kravene om rettidig tilsvar.

I det samme brevet til Aabø-Evensen stiller hun plutselig nye spørsmål av sentral verdi mht de absolutte prosessforutsetninger, nemlig om saken kan være litespendent, dvs at det allerede eksisterer sak mellom de samme personer, omkring det samme tvistetema.

Dette er et spørsmål som Strømstad skulle ha avklart før hun sendte ut stevning til forkynnelse, og i alle fall før hun i samarbeid med Aabø-Evensen hadde bestemt seg for å avholde hovedforhandling.

I samme brev ga hun uttrykk for at stevningen ikke var særlig godt dokumentert mht dette prosessuelle spørsmål, og ba derfor Aabø-Evensen om å dokumentere sine påstander.

Strømstad ga Aabø-Evensen en frist til 30. november 2007 med å svare på spørsmål omkring de absolutte prosessforutsetninger. Det er ingen tvil om at saken er litespendent, idet det i dag pågår sak i Monaco mellom de samme parter, omkring de samme rettslige spørsmål. Likevel, mens alle venter på at Aabø-Evensen skal svare, viser det seg fire dager senere – da innkalling til hovedforhandling i strid med Forkynningskonvensjonen blir forsøkt forkynt for meg – at det hele er bare tull. Hun har jo allerede bestemt seg for å avholde hovedforhandlinger.

Det er for øvrig verdt å merke seg at Strømstad i dette brevet nevner flere stevninger. Hvor mange stevninger og andre dokumenter som eksisterer og som ikke er forkynt, vet jeg ikke, idet jeg nektes innsyn og sakens dokumenter derved hemmeligholdes for meg.

3.5 Ina Elisabeth Strømstads e-mail av 23. november 2007

For ordens skyld må jeg igjen nevne at justis- og politidepartementet ikke godtar e-mail i korrespondanse med retten.

Denne e-mailen er ikke en hvilken som helst e-mail. Neida, det er en e-mail hvor hun har vedlagt et usignert brev av 23. november 2007 med tilsvarsfrist. Dersom jeg ikke svarer innen 30. november 2007 på denne e-mailen, vil jeg tape min rett og det vil kunne bli avsagt uteblivelsesdom, igjen. I følge Forkynningskonvensjonen skal dette og lignende dokumenter forkynnes i medhold av art. 15, sammenholdt med art. 6 og art. 3., og her kommer dama og forkynner det hele gjennom en usikret e-mail som kan snappes opp og leses/manipuleres av Gud vet hvem. Hva er dette umennesket egentlig driver med? Det blir verre.

La oss gå noen skritt tilbake i sivilprosessens regelverk: Når en stevning er kontrollert, jf tvml §301 sammenholdt med §300, og funnet akseptabel fremmes saken, jf tvml §302, hvor dommeren lar stevningen forkynne for saksøkte dersom han/hun har bestemt seg for skriftlig saksforberedelse, jf §313.

Forkynning i dette tilfelle skal foregå slik beskrevet i forkynningskonvensjonen art. 15, sammenholdt med art. 6 og art. 3. Dette er alle norske myndigheter gjort kjent med, men ingen forholder seg til loven likevel.

Uansett. Når retten har sendt ut forkynning med tilsvarsfrist og opplysninger om at det kan avsies uteblivelsesdom dersom fristen ikke overholdes, og tilsvarsfristen ikke overholdes, skal det avsies uteblivelsesdom dersom saksøker har forlangt det, jf tvml §315, første ledd. På dette tidspunktet, hvor altså det er klart at tilsvarsfristen ikke er overholdt, kan det *ikke* berammes hovedforhandling, idet det skal avsies uteblivelsesdom. En beramning av hovedforhandling på dette tidspunktet av prosessen, og under disse forhold, er med nødvendighet utjenelig.

Dersom det ikke blir avsagt uteblivelsesdom, ligger årsaken i at saksøker har avstått fra kravet. I så fall skal forberedende dommer enten gi nytt pålegg om tilsvare i medhold av tvml §313, eller beramme saken for hovedforhandling i medhold av tvml §318.

Slik er loven. Hvordan har Strømstad forholdt seg til dette faktum?

Ina Elisabeth Strømstad har som allerede nevnt gått sin egen vei og berammet saken til hovedforhandling, før stevning ble sendt ut for forkynning. Det var jo ikke spesielt lurt, men helt ok for Aabø-Evensen som hadde bedt henne om å gjøre dette.

Etter at Strømstads tilsvarsfrist hadde gått ut den 14. november 2007 (eller 14. oktober 2007 som hun legger til grunn for en stevning som ble forsøkt forkynt 24. oktober 2007), bestemte Strømstad at tilsvarsfristen ikke var overholdt. Strømstad la nemlig til grunn at det dokument som jeg hadde sendt inn den 13. november 2007 (som Strømstad tidsangir til 13. oktober 2007 for derved å tilpasse brevet til hennes kriminelle virksomhet) ikke var et tilsvare.

I stedet for å avsi uteblivelsesdom, slik loven redegjør for, skrev hun altså en ny e-mail til meg, redegjorde for sitt eget og sorenskriver Engebretsens syn, og ga meg ny tilsvarsfrist. Merk: Det er på dette tidspunkt i en prosess ikke anledning til å beramme saken for hovedforhandling, jf det som er sagt om dette ovenfor.

I dette brevet som fulgte e-mailen gjorde hun det klart ikke mindre enn fire ganger at dette var et brev med tilsvarsfrist, altså et rettsdokument som hun som dommer vet at skal forkynnes i medhold av forkynningskonvensjonen art. 15 sammenholdt med art. 6 og art. 3.

På dette tidspunkt, når hun sitter og kludrer ned dette brevet og hiver det over i en e-mail, så vet Strømstad at hun allerede for over en måned siden hadde berammet hovedforhandlingene til den 11. desember 2007. Hun vet altså med seg selv at dette brevet av den 23. november 2007 bare er tull, og kun er ment å villede andre

lesere/dommere til å tro at saken har vært gjenstand for alminnelig og korrekt administrasjon. Dette brevet med tilsvarsfrist som skulle ha vært forkynt, ble ikke en gang sendt pr brev, til tross for Strømstads redegjørelse i e-mailen: "Brevet er også sendt pr post."

Som tidligere nevnt har Strømstad i straffbar hensikt forfalsket dokumentlisten i saken. Brevet av den 23. november 2007, som altså skulle ha vært forkynt men som ikke engang er sendt over pr post, er selvsagt i straffbar hensikt tatt ut av dokumentlisten. Det hadde jo ikke tatt seg helt bra ut å ha slengende rundt seg et dokument med tilsvarsfrist som ikke gikk ut før 30. november 2007, mens hun samtidig allerede hadde berammet saken. Som dommer kan du liksom ikke sende inn en bedre søknad om å bli sperret inn i fengsel for lang tid, enn dette.

I og med at brevet med tilsvarsfrist – et *Pålegg om nytt Tilsvar* som reguleres av tvml §316, første ledd, sammenholdt med §313, første ledd – ikke er sendt ut fra tingretten til forkyning, løper tilsvarsfristen fremdeles, i dag. Før dette dokumentet er forkynt, kan ikke dommeren foreta seg noe annet i saken enn å sørge for at dokumentet blir forkynt – og spesielt ikke avholde hovedforhandling, slik denne Strømstad likevel har gjort.

Som leseren vil se, så har Strømstad ikke gjort noe som helst riktig. Objektivt sett vet hun ikke hva hun driver med hvor hun synes å leve i et stadig skiftende kaos. Det er jo et stort spørsmål hvordan hun i det hele tatt klarer å finne frem til sin arbeidsplass, i dagslys.

I dette brevet av 23. november 2007 som ikke er forkynt og som heller ikke engang ble sendt pr brev, står det å lese at dersom jeg ikke overholder denne fristen hun har satt til den 30. november 2007, vil dette bli å anse som uteblivelse.

Jeg har fremdeles ikke fått brevet med tilsvarsfrist forkynt, og har da selvsagt heller ikke besvart brevet. Strømstad ser det hun har lyst å se, og har nok sett at det ikke har kommet noe svar på brevet hun ikke har sendt ut. Isolerer vi dette problemet noe, har i hvert fall Strømstads oppdaget at det ikke har kommet inn noe svar. I så fall skal hun avsi uteblivelsesdom, eller nå – beramme hovedforhandlingen, for slik er loven, jf tvml §316.

Heller ikke denne gangen – hele tiden under forutsetning av at vi isolerer Strømstads rare tanker – avsa hun uteblivelsesdom, og noen beramning var det visst ikke nødvendig å utstede, idet hun for lengst hadde gjort dette.

Loven tillater ikke en dommer å beramme hovedforhandling før stevning er forkynt. Dette må terpes på i den grad som er nødvendig for å få vanlige mennesker som leser dette til å innse at vi her har å gjøre med en meget syk dommer som åpenbart er til svært stor skade for alle som kommer i hennes vei.

Igjen: Dersom saksøkte ikke overholder tilsvarsfristen, har forberedende dommer tre valg: enten 1) avsi uteblivelsesdom (dvs administrativt. Det blir selvsagt ikke kalt inn til hovedforhandling, for saksøkte har jo uteblitt fra den skriftlige saksbehandling), eller 2) utstede nytt pålegg om tilsvar, eller 3) beramme hovedforhandling, jf tvml §315 og §316.

For Strømstad var dette toget – å følge norsk lov – gått for lengst. Hun hadde jo allerede berammet saken.

3.6 Ina Elisabet Strømstads e-mail av 3. desember 2007

Igjen forkytter Strømstad Oslo tingretts korrespondanse med meg gjennom e-mail. I dette brevet legger hun ved Aabø-Evensens prosessskrift av 30. november 2007, som er et svar på Strømstads brev av 22. november 2007. Som vanlig frankerte Strømstad

